

[Rimstad.]

til denne sag, er fuldstændig ude af takt med den virkelighed, som findes på arbejdspladserne. Det ærede medlem hr. Arne Larsen sagde før, at han følte sig overbevist om, at hvis man indførte det industrielle demokrati og yderligere, gav det et tryk i den efter hans mening rigtige retning, ville det medføre en væsentlig forøgelse af produktionen. Når man til daglig beskæftiger sig med produktionsproblemer, lyder den slags bemærkninger, hvis jeg må udtrykke mig forsigtigt, en lille smule naivt. Sagen er jo den, at atmosfæren på arbejdspladsen for ledelsen af en industrivirksomhed er en ganske overordentlig vigtig ting. Det er en ting, som man under ingen omstændigheder i dag i vort samfund af en eller anden irrelevant grund vil lade gå på gulvet; det er tværtimod noget, som man hæger om med den allerstørste interesse og anvender mange kræfter på, og da man her har samme interesse på begge sider af forhandlingsbordet, er tingene i denne forbindelse absolut i det, jeg vil kalde en god gænge. Hvis vi nu kommer og ønsker, at staten skal blande sig i denne rigtige udvikling, kan det kun karakteriseres som utidigt pilfingeri, der ingen steder hører hjemme og slet ikke hører hjemme i en øget og en hensigtsmæssig produktions interesse.

Vi har i mit parti derfor den opfattelse, at der her intet behov er, og derfor ønsker vi ikke at støtte dette forslag, som jo — det må vi sige, når vi ser på de navne, som står oven over teksten — er fremsat af folk, på hvis gode vilje vi naturligvis ikke har nogen som helst grund til at tvivle, men som ikke til daglig beskæftiger sig med disse ting, som derfor næppe kan have fingeren på pulsen med hensyn til det, der foregår på de større arbejdspladser, og altså taler som den blinde om farverne.

Spørgsmålet industrielt demokrati har været drøftet her. Det er et spørgsmål, som efter min mening ikke hører hjemme under arbejdspladsernes problemer; det er et spørgsmål mellem arbejdsparterne, men da

man nu har taget fat på det her, vil jeg gerne sige et par ting om selve begrebet industrielt demokrati.

Det er rigtigt, hvad den højtærede arbejdsminister sagde før, at det er et begreb, som i hvert fald for de fleste ikke er fastlagt, ikke er klart defineret. Jeg har imidlertid med meget stor interesse læst en artikel af den højtærede økonomiminister, hvori han giver en aldeles fortrinlig definition på, hvad industrielt demokrati er. Jeg er naturligvis ikke enig i de konklusioner, økonomiministeren kommer til; men jeg vil gerne ganske kort her videregive definitionen på selve begrebet industrielt demokrati.

Den højtærede minister opdeler begrebet i 3 dele, idet han siger, at industrielt demokrati består af begreberne medorientering, medindflydelse og medbestemmelse. Jeg er ganske enig heri; det er netop det, som efter det, vi kan bedømme, ligger i begrebet. Hvad angår medorientering, har vi på arbejdspladserne de redskaber, som også har været omtalt, nemlig samarbejdsudvalgene og tillidsmandsinstitutionerne, og det firma, som i dag ikke vil give disse institutioner den rigtige og den tilstrækkelige orientering om de nødvendige ting, vil hurtigt opdage, at det gør en stor fejl. Det er klart, at orientering om de problemer, virksomheden har, skal langt ned i rækkerne, for at man kan forstå, hvad det er, man beskæftiger sig med, når man er medarbejder af den ene eller den anden art. Det øver en absolut indflydelse på klimaet på arbejdspladserne, men det er også uhyre vigtigt for selve produktiviteten, at denne orientering finder sted. Jeg vil gerne sige her, at jeg kender ingen firmaer blandt de firmaer, jeg betragter som mine kolleger, som ikke giver disse orienteringer. Det er muligt, at de visse steder gives med mere forbehold end nødvendigt; men man bliver nødt til at tage med i betragtning, at det kun er i et vist omfang, en sådan medorientering kan gives; der sættes grænser, og bl. a. sættes der grænser af hensyn til